

РЕШЕНИЕ

№ 38021

гр. София, 17.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 29.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **1042** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 84, ал. 3, вр. чл. 75 от Закона за убежището и бежанците, след като с решение № 507 от 20.01.2025 г. по адм.д. № 6694/2024 г. на ВАС делото е върнато за ново разглеждане. Образувано е по жалба на А. С. Л. – гражданин на Руската федерация срещу решение № 20381/08.12.2023 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Л. от АК – [населено място] и поддържа жалбата и искането за отмяна на решението, като цяло; ангажира писмени доказателства (л.л. 212-269 от делото) и показания на свидетел – М. Юрьевич К.; представена е писмена защита.

В жалбата и в писмената защита са изложени доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорваното решение. Съдържат се твърдения, че: жалбоподателят може да бъде и е обект на преследване в страната си на произход. Отразено е, че ответникът не е изяснил напълно фактите и не е съобразил в съвкупност настоящата военна обстановка, множеството репресирани опозиционери в Руската федерация от страна на държавния апарат, сексуалната ориентация на жалбоподателя. Изтъква, че оспореното решение е в нарушение на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

Ответникът – председател на Държавна агенция за бежанците, представляван от юрк. К. оспорва жалбата със становище за правилност и законосъобразност на оспореното решение. Представя актуални справки от 11.10.2024 г., 10.01.2025 г. и от 15.01.2025 г. за Руската федерация и положението на ЛГБТИ общността.

Административен съд – София град, след като обсъди писмените доказателства, съдържанието на оспорваното решение и доводите на страните, приема следното.

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е частично основателна.

Жалбоподателят А. С. Л. - гражданин на Руската федерация е [дата на раждане] в К., народност - руснак, семейно положение - неженен, религиозна принадлежност – християнин, католик. Личните му данни са установени от представения паспорт.

Процесната молба за предоставяне на закрила е подадена на 17.07.2023 г. Като причини да напусне Русия е посочил проблеми с властите и с различната си сексуална ориентация.

С жалбоподателя в хода на административното производство е проведено интервю, за което е съставен протокол с рег. № УП 22256 от 27.07.2023 г. (л. 35 от делото). В него чужденецът заявява, че на 24.09.2022 г. напуснал Русия с автобус за К., откъдето със самолет пристигнал в Република Турция, няколко часа след което отлетял за Румъния, където подал молба за закрила, но му било отказано, поради налична в паспорта българска виза; на 06.03.2022 г., след призив в Т. - канала на А. Н. бил публикуван призив за протести против управлението на руския президент, като след 8 часа молителят взел участие в протеста, който не бил разрешен; мотивите му (неговите и на приятеля му – св. М. К.) били да защитят правата на ЛГБТИ - обществото в Русия; по време на протеста той и неговият партньор носели надписи „свобода за ЛГБТ“ и шалчета; митингът продължил 10 минути, след което били свалени на земята и бити от милицията, а после отведени в управлението с белезници; там ги питали дали са гейове, на което отговорил, че са такива и живеят заедно; на въпросите за причините да протестира отговорил, че е против режима на П. и срещу тоталитаризма; казали му, че ако не си промени отношението към П. и държавността трябва да напусне страната; заплашили го и с физическа разправа, както и със следствено дело, каквото по-късно образували срещу него; за наличие на следствено дело прави извод от това, че през м. октомври 2022 г. (по думи на майка му) милиционери са иззели от дома му твърдия диск от компютъра му и шал с цветовете на ЛГБТИ, като заявили, че е обявен за федерално издирване и срещу него е образувано дело; няма доказателства за образувано срещу него наказателно дело; на 18.04.2022 г. той и партньорът му се явили в съдебно заседание, в което им била наложена глоба от 100 000 рубли за участието в протеста; не се явили на разпит на 26.09.2022 г., защото се страхували от арест. Поради това на 24.09.2022 г. напуснали Русия; в Русия не е бил арестуван преди твърдения случай за участие в протест на 06.03.2022 г. и не е бил член на политическа партия; страхува се да се завърне, поради страх от: наказание „лишаване от свобода“; настаняване принудително на психиатрично лечение; агресивността и ненавистта към ЛГБТИ се засилила през 2024 г., в сравнение с 2023 г.

С молбата за закрила молителят е представил: снимки, копие на писмо от асоциация MozaiQ, фотокопие на медицински документ, издаден от Държавно медицинско учреждение „Областна клинична болница № 3“; копие на публично изявление от „А. интернешънъл, от 19.11.2021 г.; копие на резюме от „А. интернешънъл“, копие на „призовка за разпит, от 09.03.2022 г. (л.л. 57-200).

С молба от 12.03.2024 г. (л. 212) жалбоподателят е представил по делото заверени на български език преводи на документите, включително: фото-копие на медицинска епикриза от болница в [населено място] (л. 217), с нотариална заверка от помощник на нотариус, рег. № 267 - С.; протокол за административно задържане (л. 220) с нотариална заверка от помощник на нотариус, рег. № 267 – С.; призовки за разпит в управление на МВР - [населено място], с нотариална заверка от помощник на нотариус, рег. № 267 – С., извадки от публикации в социалните мрежи и др. По делото е представен доклад за състоянието на ЛГБТИК+ правата и преследване на ЛГБТИК+ хората в Руската Федерация, изготвен от процесуалния представител на жалбоподателя

адв. Л..

С оспорваното решение председателят на ДАБ е обсъдил описаните по – горе твърдения на чужденеца, като приел, че молбата за закрила е неоснователна, тъй като молителят не обосновава необходимостта от предоставяне на международна закрила и не посочва причини за основателни опасения от преследване в държавата си на произход. Не са възприети за основателни твърденията за опасения от преследване, съставляващи т. нар. „бежанска история“, както и представените фотокопия на документи. Отбелязани са несъответствия между бежанската история и представените документи, а именно: молителят твърди да е участвал в протест на 06.03.2022 г., когато е бил задържан и малко след като е освободен е потърсил медицинска помощ, но според фотокопието на медицинския документи е постъпил в болничното заведение на 07.03.2022 г.; като причина да не представи оригинали на документите молителят е обяснил с това, че на него и на приятеля му (св. К.) оригинали не са били предоставяни, но в проведеното интервю с М. К. заявил да са притежавали оригинали, които в бързината не успели да вземат от дома си. За нелогично, от гледна точка твърденията за опасност от преследване ответникът е приел факта, че молителят, заедно със св. М. К., притежавайки туристически визи за влизане в Р България първо избрали да отидат в Румъния, за да изчакат резултата от подадена там молба за закрила от К.. Анализирайки останалите твърдения, съпоставени с информацията, съдържаща се в представените фотокопия на документи (приети за недостоверни) председателят на ДАБ е мотивирал и следните изводи: А. Л. не е бил задържан, поради различната си сексуална ориентация, а за участие в неразрешен протест; спрямо него не е осъществявано преследване в Русия, поради сексуалната ориентация – твърди да е гей двойка със своя приятел от около 10 г., но не сочи през този период да е бил задържан, да му е оказвано психическо и физическо насилие, поради този факт да е бил дискриминиран по полов признак; кандидатът за закрила не доказва: да се е явявал на дело, на 18.04.2022 г., когато да е осъден на глоба от 100 000 рубли; да е призован по телефона за явяване на разпит, на 26.09.2022 г.; за образувано спрямо него дело по чл. 280 от Наказателния кодекс на Русия; в случай, че е представлявал интерес за правоохранителните органи, едва ли би напуснал страната безпрепятствено; не е бил лишен от правото да работи и да завърши образованието си, както и да посещава медицински заведения. Представеното писмо от асоциацията „MozaiQ“ също не е кредитирано в полза на твърдения за осъществено спрямо молителя неправомерно въздействие заради сексуалната му ориентация. В писмото са описани общоизвестни факти за ситуацията в Русия, без да се сочат конкретни данни за лично преследване на кандидата, а авторството на писмото е поставено под съмнение. За останалите, представени от кандидата документи от различни организации, както и за информация от Интернет – сайтове ответникът също е приел, че не съдържа конкретни данни, които да бъдат отнесени към процесната бежанска история и да сочат, че в страната на произход кандидатът за закрила е бил (е изложен) на риск от преследване, поради заявената сексуална ориентация. В заключение е приел, че „липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила обуславят извода, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си на произход; няма основания да се приеме, че от страна на официалните власти в Русия се предприемат безогледно масови репресии срещу гражданите, изразяващи своята сексуална ориентация“. Ответникът е анализирал и информацията, съдържаща се в официалните справки, относно актуалната обстановка в Руската федерация, като е приел (отчел), че: авторитарният президент на Русия доминира политическата система, заедно с мощни съюзници в службите за сигурност и бизнес сектора; конституционните поправки от 2020 г. формализират властта на президента над законодателната власт и позволяват на П. да запази президентския си

пост до 2036 г., демонстрирайки способност да манипулира системата; през 2021 г. парламентът приел поредица от законопроекти, предназначени да увеличат политическата централизация, за сметка на регионалната автономия.

В тази насока в процесното решение № 20381/08.12.2023 г. са изложени и мотиви за липсата на основания да бъде предоставен хуманитарен статут.

При новото разглеждане на делото е представена справка № 1541-1/11.10.2024 г., в която е отразено, че информацията по отношение на предприети след м. ноември 2022 г. законодателни промени в Руската федерация, засягащи правата на хомосексуалистите и членовете на ЛГБТИ – общността, както е изложена в справка вх. № ЦУ-1541 от 26.06.2024 г. продължава да бъде валидна и към настоящия момент.

Представена е и справка № МД-02-14/10.01.2025 г. относно положението на ЛГБТ общността в Руската федерация.

Административен съд София - град, I отделение, 46-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

При служебната проверка по чл. 168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 75, ал. 1, вр. чл. 48, ал. 1, т. 1 ЗУБ, в установената форма.

В случая подадената от чужденеца молба от 17.07.2023 г. представлява първа такава, а производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държави-членки, включително на граница, в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила. Чужденецът (каквото безспорно е жалбоподателят по смисъла на легалното определение на § 1, т.1 и т.2 от ДР на ЗУБ) е упражнил правото си да подаде молба за закрила, отправена е покана за явяване на интервю, попълнил е регистрационен лист, изготвена му е Евродак дактилоскопна карта, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци, осигурен му преводач от руски език, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с чл. 59, ал. 1 ЗУБ и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка, подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно. Административното производство е проведено и приключено в предвидения в ЗУБ срок.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, изразяващо се в липсата на обсъждане на бежанската му история, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила ответния административен орган е преценил всички относими факти за молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материалноправните разпоредби на ЗУБ.

Съобразно чл.73 от ЗУБ молбите за предоставяне на международна закрила се разглеждат от Държавната агенция за бежанците индивидуално, обективно и безпристрастно, като първо се

извършва преценка за предоставяне статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Статут на бежанец според чл.1, т. 1, б. „и“ от Директивата означава признаването от държава - членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице, „статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила.

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал Руската федерация заради политически проблеми в страната му на произход и то легално, отседнал е първоначално в К., като имал издадена българска виза, след което е заминал за Турция със самолет и впоследствие за Румъния, където била иницирирана процедура за придобиване на румънско гражданство, а така също и с заявената от него различна сексуална ориентация. Обосновано административният орган е приел, че е налице разминаване в твърденията на търсещия закрила – самият оспорващ твърди, че е участвал в протест на 06.03.2022 година, който е започнал в 18.00 часа, като 10 минути след началото е дошла полиция, полицейските служители са нанесли побой с палки на него и на партньора му, което е потвърдено и от неговия партньор – М. К. в разпита му при предходното разглеждане на делото, който също е участвал в протеста. От съставения протокол от 06.03.2022 година № 74/1267895 е видно, че задържането жалбоподателят е бил задържан в 16.20 часа, като следва да се има предвид, че този протокол не е в оригинал, липсва положен печат и подпис на длъжностното лице, което го е съставило. Наред с това, самият оспорващ е посочил, че не може да представи оригинал на този документ, както и на останалите относими документи, тъй като се е наложило много бързо да бяга, но от интервюто се установява, че е разполагал с една седмица от 17.09.2022 г., когато твърди, че са му се обадили от полицията, че следва да се яви на разпит на 26.09.2022 г. до 24.09.2022 г. - датата на напускане на Руската федерация.

Освен това от представения документ за посещение на болнично заведение не се установява, че описаните травматични увреждания са резултат от твърдения побой от полицаите по време на протеста. Дори и да се приеме, че жалбоподателят е участвал в този протест, действията по задържането му не са били насочени само спрямо него поради неговата сексуална ориентация, а са продиктувани от участието в неразрешен протест, заради което и твърди, че е бил задържан, а не заради своите политически убеждения или различна сексуална ориентация.

Наред с това е установено, че търсещият закрила след като е бил на дело на 18.04.2022 г. е бил предупреден от съдията да не участва повече в неразрешени протести, а не защото е имал различна сексуална ориентация или политическо мнение.

Оспорващият не е представил доказателства, че е осъждан, включително и за заплащане на глоба в размер на 100 000 рубли, а представената от него призовка от 17.03.2022 г. единствено установява, че той е викан на разпит, но не и че е осъждан. Наред с това няма и доказателства, че спрямо него е образувано дело по чл.280 от НК на Р. федерация за екстремизъм. В тази насока следва да се има предвид, че ако срещу него е имало образувано дело с такъв предмет, той не би могъл легално да напусне страната си и съответно да му бъде издадена виза. Това твърдение съдът възприема като защитна теза и опит за улеснен достъп за получаване статут на бежанец.

На следващо място не се доказва оспорващият да е бил подложен на преследване в страната си на

произход поради своята сексуална ориентация. Не са ангажирани доказателства до напускането на страната си той да е бил арестуван, задържан и да му е оказвано психическо и физическо въздействие заради сексуалната му ориентация, не е дискриминиран по полов признак и сексуална ориентация, а напротив – той е работил в страната си, имал е достъп до здравни заведения и не е лишен от правото да изкарва прехраната си, и то да е обусловено от сексуалната му ориентация.

Обосновано административният орган е анализирал представеното писмо от А. „MozaiQ“ и е приел, че това писмо не сочи на лично и конкретно посегателство върху оспорващия по повод неговата сексуална ориентация, а напротив - в него се посочват общоизвестни факти за Русия, без да са посочени конкретни доказателства за лично преследване на оспорващия и не е ясно как организация, създадена и работеща в Румъния е направила заключение за наличие на заплаха за руски гражданин, базирайки се на общоизвестна информация в страната му на произход. Обстоятелството, че оспорващият се е свързал с тази организация в Румъния по никакъв начин не може да доведе до извод, че той е бил подложен или ще бъде подложен на преследване заради своята сексуална ориентация, още повече, че до момента на напускането си не е имал никакви проблеми, свързани с тази сексуална ориентация – имал е жилище, работил е, ползвал е здравни услуги и не е бил дискриминиран.

Представеното Писмо от „А. интернешенъл“, както и интернет материалите също не сочат на конкретно лично посегателство или заплаха от посегателство срещу оспорващия, защото информацията е общоизвестна и не може да доведе до извод, че спрямо оспорващия е осъществена такава заплаха или може да бъде осъществена в бъдеще такава, за да се приеме, че той е подложен на риск от преследване заради своята сексуална ориентация. Дори оспорващият да принадлежи към ЛГБТ-общността, то самата му принадлежност не може да обуслови и доведе до извод, че на него следва да бъде предоставена международна закрила.

От изложената бежанска история в проведеното интервю не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец на жалбоподателя и не може да се направи обоснован извод, че ако се завърне в страната си на произход, той ще бъде подложен на преследване само заради своята сексуална ориентация.

Обстоятелството, че в страната му на произход е приет закон, водещ до дискриминация на хомосексуални двойки и той се определя от редица международни групи за дискриминационен, то това само по себе си не може да доведе до извод, че само сексуалната му принадлежност би била основание той да бъде подложен на преследване, още повече, че липсват доказателства той да е бил заплашен под каквато и да форма или спрямо него да е осъществено насилие под каквото и да е форма. В тази връзка съгласно § 56 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН, лице, което е беглец от правосъдие не може да се третира като бежанец, такова лице се приема за бежанец когато е жертва или потенциална жертва на несправедливост. Следователно, за да бъде прието едно лице като бежанец, то не е достатъчно същото да е заплашено от налагане на наказание за евентуално бъдещо извършено от него деяние, което е наказуемо съобразно законите на страната му на произход.

Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или

потенциална заплахата от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отпразвил каквато и да било заплахата.

С оглед на това ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсец по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН - това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Законосъобразно председателят на ДАБ към МС е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б.„е“ вр. чл. 15, б.„а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Съгласно чл. 9, ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства могат да бъдат, както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки посегателства могат да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. Бежанската история на молителя не е подкрепена от доказателства в този смисъл. От събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от А. Л. бежанска история не може да се приеме, че руският гражданин е напуснал страната си по произход, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсецът международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унижително отношение или наказание. Спрямо търсецът международна закрила не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства. По повод представената от ответника в хода на настоящото производство справка № МД-02-14 от 10.01.2025 г. се установява, че: броят на присъдите след обявяване на „международно ЛГБТ движение“ за екстремистка организация, към м. септември 2024 г. има общо около 30 известни присъди за използване на екстремистки символи по чл. 20.3 от Закона за административните наказания. През м. март и м. май 2024 г. за първи път в контекста на ЛГБТИ въз основа на разпоредбите за екстремизма са образувани две истински наказателни, а не просто административни производства. По-конкретно, ръководството на оренбургския нощен клуб „Поза“ и председателят на базираната в Самара куийър НПО „И.“ са разследвани за основаване на екстремистка организация (чл. 282.2, параграф 1 от Наказателния кодекс) или общност (чл. 282.1 от НК), но двата случая все още няма съдебно решение. Поради изложеното за кандидата съдът приема, че не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

Не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут и по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи

срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на СЕО и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. В решението си административният орган е приел, че за жалбоподателят не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ което съдът напълно споделя. Административният орган на основание чл. 21, т. 6 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в справка относно Руската федерация на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. Цитираната справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му, поради което представлява официален писмен свидетелстващ документ, удостоверяващ, че лицето, което го е издало, при извършената от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в него. Наред с това, по делото не са налице никакви други доказателства, които да опровергават по съдържание информацията, цитирана в изготвената справка. Следва да се има предвид, че решаващият орган няма задължение да изследва всички възможни източници на информация, съдържащи данни за страната на произход на търсецо закрила лице с оглед представените такива в административното производство. При подробен анализ на справките, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, съдът намира, че на територията на Русия не е налице въоръжен конфликт. Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсеция убежище, следва да са актуални, както е в настоящия случай. От актуалната справка за положението в Руската федерация става ясно, че ситуацията там не е до такава степен усложнена, за да се приеме, че са налице предпоставки за предоставяне на международна закрила на лицата от тази държава. В тази връзка и с оглед разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, АО правилно е отхвърлил молбата за закрила и в тази ѝ част като неоснователна. Не се установява да са налице и останалите основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ. В хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по смисъла на чл. 35 и 36 от АПК, така както се твърди в жалбата. Административният орган е изпълнил задълженията си и е проверил доколко субективните опасения на жалбоподателят от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни. Обсъдена е обстановката в Руската федерация, данните от справката на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на Председателят на ДАБ, изводите на последния, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Съдът приема, че с оглед установената бежанска история на жалбоподателят материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на А. Л. за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 ЗУБ. По изложените съображения, съдът приема оспореното решение № 20381/08.12.2023 г. за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли.

Доколкото ответникът не е заявил претенция за присъждане на разноски, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, I отделение, 46-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. Л., [дата на раждане] , гражданин на Руската Федерация, срещу решение № 20381 от 08.12.2023 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: